

In een fractie van een seconde.....

Zaterdagmorgen, een beetje saaie wandeling in Park Birkhoven in Amersfoort. Niet echt iets om te trainen, zoveel wandelaars en joggers, maar vanwege de mooie vijverpartij een uitdaging.

Tracey, de jonge Labrador retriever even een lekker waterapport laten doen, de honden zijn trouwens erg wild en speels vanmorgen.

Ik besluit een klein pad te volgen en zie de honden aan de horizon verdwijnen, ze rennen als gekken. Laat ze maar lekker aandollen, zijn ze straks goed moe denk ik.

In een keer zie ik ze beiden uit mijn ooghoek van achteren naderen, het gaat echt loeihard.

Ze scheuren de bocht door in volle vaart en ik hoor een bloedstollend gegil, het gaat door merg en been.

Ik zie Friedl onze Hannoveraanse zweethond met een bolle rug te voorschijn komen, maar zij is niet degene die gilt, het schreeuwen blijft en daar zie ik tot mijn grote schrik Tracey met een sleeppoot, die duidelijk uit de kom is, naar mij toe komen.

Ik ren naar haar toe, kniel neer en streel haar over de borst. Tegelijkertijd voel ik iets plakkerigs aan mijn vingers en kijk naar mijn hand.

Vol met bloed.....

Een snelle blik op haar borstkas en ik zie het bloed er met kracht uitspuiten.

Een slagaderlijke bloeding!! Ook een gapend reusachtig gat. Direct actie. Ik vouw het ruime nekvel dubbel en druk met twee duimen zo hard als ik kan, het vel in de grote wond. Een plas bloed verschijnt al op de grond. Mijn angst de hond op deze manier te moeten verliezen neemt steeds grotere vormen aan. Ze begint al op een rare manier te hijgen. Ik druk en druk, zo hard ik kan en zie uit mijn ooghoek wat Nordic wandelaars aankomen.

Bij het bloedbad gearriveerd, stoppen ze en ik vraag of een van hen mijn zakdoek uit mijn zak wil halen en er een pingpong balletje van wil maken. Dat druk ik meteen weer in de wond. De

dames beginnen gelukkig te bellen naar 112, die doen niets voor een hond, maar weten wel een nummer van een dierenambulance. Gebeld en te horen gekregen dat ze niet werken op zaterdag. Goede raad is duur, de dames blijven bellen en bereiken uiteindelijk Dierenambulance Amersfoort, die de telefoon beantwoorden en komen.

Nu nog een groot probleem, de hond ligt midden in het bos. Op een grote deken aan vier punten door helpers gedragen en ik ondertussen de nek blijven dichtdrukken, vervoeren we haar naar de weg. Daar staat gelukkig de ambulance met zwaailichten en Tracey wordt ingeladen en met spoed naar de dierenkliniek.

Haar toestand verslechtert, het tandvlees is nog heel licht roze van kleur, veel bloedverlies en ze is in totale shock. Bij de dierenkliniek in Woudenberg aangekomen wordt de wond getamponneerd en het bloeden wordt gelukkig minder.

We geven haar eerst twee uur volledige rust, ondertussen zitten we daar met een hondenpootje in ons hand en bemoedigende woordjes te spreken. Na die periode inspecteert de dierenarts de wond en haalt er veel "bosvuil" uit. Dan begint het spoelen en hechten. Ca. 10 hechtingen voor dit grote en vooral diepe gat. Als het gat een halve centimeter dieper was geweest, was het longvlies beschadigd en gepenetreerd en was de overlevingskans nihil geweest.

Daarna foto's maken van de voorpoot, die door het transport in de deken weer in de kom gefloept was. Er werd echter gedacht aan een gebroken schouderblad.

De foto's wijzen echter uit dat er geen breuken zijn en er worden ook foto's van de nek en ruggenwervels gemaakt. Alles lijkt heel en onbeschadigd te zijn.

Omdat het weekend is, besluit de dierenarts de hond toch aan ons mee te geven en thuis heel nauwlettend in de gaten te houden. Voorzien van pijnstillers en antibiotica gaan we weer naar huis, heel voorzichtig over al die rot verkeersdrempels, wat een gehobbel. Dat merk je nu extra.

Thuis heel veel rust, 10 dagen in de bench, geen gejakker achter de konijnen die in de tuin hobbelen, nee heel streng toezicht en ook geen gekrabbel aan de wond.

En wat was nu de veroorzaker van dit ongeluk?? Een ongevallen berk die met een vlijmscherpe top half over het wandelpad hing. Daar heeft ze zich aan gespietst!! In volle galop. Vandaar die grote lelijke wond en slagaderlijke bloeding.

We hopen dat ze over een maand weer een beetje in vorm is om weer lekker mee te gaan op de wandeling en in de toekomst iets voorzichtiger door het bos heen zal rennen.

Henny M. Schoor
Soest

Resume: bij een slagaderlijke bloeding maakt het niet uit waarmee, als men de ader maar met volle kracht dichtdrukt. Een (vuile) zakdoek is beter dan niets, na ca. 10 minuten dichtdrukken is het ergste gevaar geweken.